

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.825 van 28 mei 2026
in de zaak A. 242.640/VII-42.609**

In zake : de VZW BESCHERM BOMEN EN NATUUR
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marleen Ryelandt
kantoor houdend te 8200 Brugge
Gistelsesteenweg 472
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Zandvoordestraat 444
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de BV STORM 93
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jan Bouckaert, Stefanie François, Tuur Desloovere
en Maxine Potargent
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 31 juli 2024, strekt tot de
nietigverklaring van arrest nr. RvVb-A-2324-0865 van de Raad voor
Vergunningsbetwistingen van 27 juni 2024 in de zaak 2223-RvVb-0872-A.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 13 september 2024.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De bv Storm 93 heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 4 november 2024. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft op 16 oktober 2025 een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ (hierna: cassatieprocedurebesluit).

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 mei 2026.

Staatsraad Francis Van Nuffel heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michiel Deweydt, die *loco* advocaat Marleen Ryelandt verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Bart Bronders, die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Stefanie François, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Regelmatigheid van de rechtspleging

3. In het verzoek tot voorzetting van de procedure antwoordt de verzoekende partij op het auditoraatsverslag.

Het cassatieprocedurebesluit voorziet niet in de mogelijkheid om na de kennisgeving van het auditoraatsverslag nog een schriftelijke uiteenzetting in te dienen. Wanneer de auditeur concludeert dat het cassatieberoep moet worden verworpen, kan de verzoekende partij luidens artikel 18 van het cassatieprocedurebesluit vragen dat de procedure wordt voortgezet, bij gebreke waaraan de afstand van het geding kan worden uitgesproken. Het “verzoek tot voortzetting” van de verzoekende partij wordt slechts als procedurestuk aanvaard in zoverre hierin wordt verzocht om de procedure voort te zetten. In zoverre het stuk een schriftelijke voorbereiding vormt van de mondelinge uiteenzetting op de terechtzitting, wordt het beschouwd als een loutere inlichting.

IV. Feiten

4.1. De verwerende partij verleent op 18 mei 2023 aan de tussenkomende partij een omgevingsvergunning voor de bouw en uitbating van twee windturbines aan de A11 in Knokke-Heist en Damme.

4.2. De verzoekende partij dient bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) een beroep in tot vernietiging van de vergunningsbeslissing van 18 mei 2023. Het bestreden arrest verwerpt dit beroep.

V. Onderzoek van de middelen tot nietigverklaring

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partij voert de schending aan van:

- artikel 149 van de Grondwet, gelezen in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: motiveringswet);
- artikel 15.4.6.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 ‘betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen’ (hierna: inrichtingsbesluit);
- artikel 1.1.2, § 1, 8°, van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’ (hierna: DABM).

Zij komt op tegen de beoordeling van het bestreden arrest dat de aanvraag niet moest worden getoetst aan artikel 15.4.6.1 van het inrichtingsbesluit waarin wordt bepaald welke handelingen zijn toegelaten in de landschappelijk waardevolle gebieden. Het bestreden arrest stelt vast dat de windturbines zich uitsluitend in gewoon agrarisch gebied bevinden en niet in landschappelijk waardevol gebied. Volgens de verzoekende partij worden in de aanvraag echter ook middenspanningscabines, verhardingen, werkvlakken, inbuizingen en kabeltracés voorzien in landschappelijk waardevol gebied, en dient het geheel beschouwd te worden als een milieutechnische eenheid in de zin van artikel 1.1.2, § 1, 8°, DABM. De visuele inpasbaarheid diende volgens de verzoekende partij voor de totaliteit van de windturbines en hun toebehoren afgetoetst te worden aan artikel 15.4.6.1 van het inrichtingsbesluit. Ook diende de aftoetsing aan de schoonheidswaarde van het omgevende landschap volgens de verzoekende partij te worden gemotiveerd.

Ook komt de verzoekende partij in dit middel op tegen motieven van het bestreden arrest die volgens haar tegenstrijdig zijn, zodat het bestreden arrest artikel 149 van de Grondwet zou schenden. Enerzijds houdt de RvVb voor dat de omzendbrief RO/2014/02 niet verordenend is en derhalve niet kan worden toegepast, en anderzijds sluit hij zich wel aan bij het standpunt van de verwerende partij die de uitgangspunten van deze omzendbrief onder de aandacht brengt. Bovendien zou de RvVb de aanvraag in verband met de toepassing van het clusteringsprincipe toetsen aan de verenigbaarheid met deze omzendbrief.

In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij hieraan toe dat ook een passage van het bestreden arrest waarin verwezen wordt naar het bundelingsprincipe tegenstrijdig is met het oordeel dat de voormelde omzendbrief niet verordenend is.

Ook in de memorie van wederantwoord voert de verzoekende partij bijkomend aan dat het arrest een feitelijke onjuistheid bevat omdat de windturbines gelegen zijn in de bufferstrook van de A11 en dus niet in agrarisch gebied.

Beoordeling

6. Luidens artikel 3, § 2, 9°, van het cassatieprocedurebesluit moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de cassatiemiddelen bevatten”. Onder “cassatiemiddel” moet een voldoende duidelijke omschrijving van de door het bestreden arrest geschonden rechtsregel of rechtsbeginsel worden begrepen. Onder “uiteenzetting” van het cassatiemiddel moet worden begrepen de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden uitspraak worden miskend. In het middel wordt niet uiteengezet op welke wijze het bestreden arrest een schending zou inhouden van de bepalingen van de motiveringswet, die zouden moeten worden gelezen in samenhang met artikel 149 van de Grondwet. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

7. Het bestreden arrest overweegt:

“Uit de dossiergegevens blijkt dat de twee windmolens zich volgens het gewestplan exclusief in een strook agrarisch gebied bevinden langs de A11 en niet gelegen zijn in [landschappelijk waardevol agrarisch gebied].

[...]

In de bestreden beslissing overweegt de verwerende partij daarover:

‘De windturbines worden gebundeld met deze infrastructuur en ingepast in de 250 meter brede strook die niet als landschappelijk waardevol werd bestemd. Er is geen wiekoverdraai boven landschappelijk waardevol agrarisch gebied, maar er worden wel middenspanningscabines, (tijdelijke en permanente) verhardingen en werkvlakken, inbuizingen en kabeltracés in voorzien.’

Het staat vast dat de turbines zich niet bevinden in landschappelijk waardevol agrarisch gebied [...]. Dat is enkel het geval voor een bepaald deel van de bijhorende voorzieningen. De kritiek van de verzoekende [partij] dat de windmolens afgetoetst moeten worden aan het achterliggende waardevol agrarisch gebied verdient alleen daarom geen bijval. Artikel 15.4.6.1 Inrichtingsbesluit, dat geldt voor [landschappelijk waardevolle agrarische gebieden], is dus niet van toepassing voor de beoordeling van [de] aangevraagde turbines.”

De verzoekende partij heeft ter ondersteuning van het middel voor de RvVb waarin zij de schending opwierp van artikel 15.4.6.1 van het inrichtingsbesluit niet aangevoerd dat de in het landschappelijk waardevol gebied gesitueerde installaties met de windturbines een milieutechnische eenheid vormen in de zin van artikel 1.1.2, § 1, 8°, DABM en dat het geheel van de in de aanvraag voorziene handelingen om die reden moest getoetst worden aan artikel 15.4.6.1 van het inrichtingsbesluit. In zoverre de schending van deze bepalingen wordt aangevoerd, gaat het dan ook om nieuwe kritiek die niet voor het eerst in graad van cassatie kan worden aangevoerd, en is het middel niet ontvankelijk.

8. In zoverre de verzoekende partij pas voor het eerst in de memorie van wederantwoord aanvoert dat het bestreden arrest een feitelijke onjuistheid bevat omdat de windturbines zich niet in agrarisch gebied zouden bevinden, gaat het om laattijdige kritiek die als zodanig niet ontvankelijk is.

9. De in artikel 149 van de Grondwet ingeschreven rechterlijke motiveringsverplichting heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak voldoet aan deze motiveringsplicht wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet - al waren ze verkeerd of onwettig - die hem ertoe brengen zijn beslissing te nemen. Bij de beoordeling of de rechterlijke motiveringsverplichting werd nageleefd, is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Het gaat er dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van artikel 149 van de Grondwet. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek.

10. De in het middel opgeworpen eerste tegenstrijdigheid tussen motieven heeft betrekking op volgende overwegingen van het bestreden arrest:

“Voor zover de verzoekende [partij] rechtstreeks de schending [aanvoert] van Omzendbrief RO/2014/02 is het middel onontvankelijk. De omzendbrief roept geen dwingende rechtsregels in het leven en is dus niet verordenend van aard, wat de verzoekende [partij] overigens zelf [bevestigt]. De schending ervan kan dus niet worden aangevoerd.”

“Uit de bespreking en beoordeling van de aanvraag, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, blijkt duidelijk dat de verwerende partij de impact van de windmolens op het landschap uitgebreid heeft onderzocht en haar oordeel op dat vlak uitvoerig onderbouwt en motiveert én daarbij rekening houdt met de (negatieve) opmerkingen geformuleerd door de adviesinstanties. [...] De verwerende partij brengt de uitgangspunten van omzendbrief RO/2014/02 onder de aandacht, waarna ze nader ingaat op de locatiekeuze voor de inplanting van de windmolens.”

Het is niet tegenstrijdig enerzijds te oordelen dat de schending van de omzendbrief niet kan worden aangevoerd, en anderzijds erop te wijzen dat de verwerende partij de uitgangspunten van de omzendbrief onder de aandacht heeft gebracht in de bestreden vergunningsbeslissing. Bovendien heeft het

bestreden arrest, anders dan de verzoekende partij voorhoudt, met het oordeel dat de schending van de omzendbrief niet kan worden aangevoerd, niet beslist dat die omzendbrief door het vergunningverlenend bestuur niet zou kunnen worden toegepast. De kritiek van de verzoekende partij kan dan ook niet worden aangenomen.

11. De kritiek dat het bestreden arrest de verenigbaarheid zou onderzoeken van de vergunningsbeslissing met het clusteringsprincipe dat in voormelde omzendbrief is vervat, en aldus een tegenstrijdigheid zou bevatten met het oordeel dat de schending van die omzendbrief niet kan worden aangevoerd, gaat terug op volgende overwegingen van het bestreden arrest:

“De [RvVb] kan alleen maar vaststellen dat de bestreden beslissing afdoende motieven aanreikt die de andersluidende standpunten weerleggen en haar oordeel dragen. Tegen die motieven [plaatst] de verzoekende [partij] wel uitgebreide citaten, maar [formuleert] ze eerder beperkte inhoudelijke wettigheidskritiek. In elk geval [slaagt] ze er niet in met succes aan te tonen dat de beoordeling onjuist of onzorgvuldig is, noch dat deze kennelijk onredelijk is.

Diezelfde opmerking geldt ook voor zover de verzoekende [partij] betwist dat de aanvraag voldoet aan het clusteringsprincipe van omzendbrief RO/2014/02. Daarover merken ze slechts in een enkele overweging op dat ‘Gezien het gaat om twee windturbines, is er geen sprake van een ‘clustering’ van windturbines. In de Omzendbrief RO/2014/02 is er slechts sprake van een ‘cluster’, vanaf drie windturbines. Dit is hier niet het geval.’ De verzoekende partij [gaat] daarmee volledig voorbij aan de uitgebreide verantwoording die de verwerende partij in de bestreden beslissing aanreikt. Het gaat niet op om de verenigbaarheid met de omzendbrief in vraag te stellen, zonder inhoudelijke kritiek te formuleren tegen de motieven in de beslissing zelf.”

Met deze motieven antwoordt het bestreden arrest enkel op de aangevoerde schending van de bepalingen van de motiveringswet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De aangevoerde tegenstrijdigheid berust aldus op een verkeerde lezing van het bestreden arrest, en kan niet worden aangenomen.

12. In zoverre de verzoekende partij voor het eerst in de memorie van wederantwoord wijst op een bijkomende tegenstrijdigheid tussen motieven van het bestreden arrest, is haar kritiek laattijdig en bijgevolg niet ontvankelijk.

13. In zoverre het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

14. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 16 en 36ter van het decreet van 21 oktober 1997 ‘betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu’ (hierna: natuurdecreet), artikel 14 van het besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 ‘met betrekking tot soortenbescherming en soortenbeheer’ (hierna: soortenbesluit), en artikel 149 van de Grondwet.

Zij komt op tegen de beslissing van het bestreden arrest tot verwerping van het annulatiemiddel waarin zij de schending had aangevoerd van onder meer de artikelen 16 en 36ter van het natuurdecreet en van artikel 14 van het soortenbesluit, en formuleert hiertegen volgende grieven:

“[De RvVb] heeft in het bestreden arrest enkel geantwoord op het middel inzake [artikel] 8 van het [n]atuurdecreet, [dat] inderdaad het standstillbeginsel vastlegt, doch argumenteert niet over de toepassing van [artikel] 16 van het [n]atuurdecreet.

In het bestreden arrest, stelt de [RvVb] enkel dat het behoort tot de stelplicht van de verzoekende partij die onder meer de schending van [artikel 36ter van het natuurdecreet] inroept om voldoende concrete gegevens aan te brengen waaruit blijkt welke aanwezige natuurelementen in de onmiddellijke of ruimere omgeving door de aangevraagde handelingen schade zouden lijden. Verder stelt de [RvVb] in het bestreden arrest dat bij de aanvraag een natuurstudie werd gevoegd, die zowel voor de passende beoordeling, de verscherpte natuurtoets als de soortentoets een conclusie bevat.

Het dient evenwel te worden gesteld, dat zowel de natuurtoets, de passende beoordeling, de verscherpte natuurtoets en de soortentoets, [vier] verschillende toetsen zijn, met een eigen finaliteit.

De natuurtoets is een horizontale toets, waarvoor geen schadedrempel bestaat.

Bij de verscherpte natuurtoets, op grond van [artikel 26bis] van het natuurdecreet, is er evenmin een shadedrempel, de minste kans op schade is voldoende.

De soortentoets is eveneens een horizontale toets, die evenmin voorziet in een shadedrempel.

Enkel [artikel 36ter] van het [n]atuurdecreet voorziet in een significante schade aan de instandhoudingsdoelstellingen.

Er bestond tussen partijen geen discussie nopens het feit welke instandhoudingsdoelstellingen er van toepassing waren en hiervoor was er in hoofde van [de verzoekende partij] geen stelplicht nodig.

[De verzoekende partij] had opgeworpen dat de telgegevens van de ganzenpopulaties niet correct waren en minstens niet meer actueel.

In ieder geval is het zo dat de [RvVb] zich aansluit bij de natuurstudie van de aanvrager, en alle toetsen, met een verschillende finaliteit over dezelfde kam scheert.

Als de [RvVb] verwijst naar de natuurstudie bij het aanvraagdossier, en stelt dat de onjuistheid van de telgegevens inzake ganzenpopulaties toch correct zijn en het bestreden besluit hierop heeft geantwoord, dan maakt de [RvVb] geen onderscheid tussen [artikel 36ter] van het [n]atuurdecreet en de soortentoets.

De soortentoets vereist de toepassing van het voorzorgsbeginsel.

De in artikel 14 van het [s]oortenbesluit voorgeschreven soortentoets stelt daarbij geen shadedrempel in die toelaat om een onderscheid te maken tussen een aanvaardbare en onaanvaardbare mate van vernieling of beschadiging van rust- en voortplantingsplaatsen.

Het feit dat de [RvVb] zich aansluit bij de ‘natuurstudie’ bij de aanvraag, die drie verschillende toetsen [samen behandelt], impliceert dat de [RvVb] geen onderscheid maakt nopens de verschillende finaliteit van de verschillende toetsen.

Bovendien werd er in het bestreden arrest geen enkel antwoord geformuleerd, noch gemotiveerd nopens de schade aan de vleermuizen. [De verzoekende partij] stelde in haar verzoekschrift en replieknota[:]

‘Bovendien dient er gewezen te worden op het feit dat er voor de vleermuizen door het ANB en door het bestreden besluit toch milderende maatregelen worden opgelegd.

Het in rekening brengen en het opleggen van milderende maatregelen inzake de vleermuizen, wijst er duidelijk op dat er toch wellicht significante effecten kunnen optreden. [...]

Dit impliceert dat er toegegeven wordt in het bestreden besluit, dat er wel degelijk een negatieve impact op de vleermuizen is, vleermuizen, waarvan de meeste opgenomen zijn op de Rode Lijstsoorten en derhalve onder de bescherming vallen van art. 14 van het Soortenbesluit van 15 mei 2009.

De soortentoets vereist geen shadedrempel en de minste kans op schade is reeds voldoende.

Het erkennen van de noodzaak van milderende maatregelen en het opleggen van een stilstandmodus in functie van de vleermuizen, impliceert derhalve een schending van art. 14 van de Soortentoets.’

Nopens de schending van de soortentoets op grond van [artikel] 14 van het [s]oortenbesluit werd er door de [RvVb] niet geantwoord in het bestreden arrest. Er is geen verkeerde of gebrekkige motivering, er is gewoonweg geen motivering, behoudens verwijzing naar de natuurstudie in het aanvraagdossier, alwaar de drie toetsen, zijnde passende beoordeling, verscherpte natuurtoets en soortentoets, op één hoop worden gegooid, zonder onderscheid naar de schadedrempel.

Dit is een schending van [artikel] 14 van het [s]oortenbesluit. Dit is tevens een schending van [artikel] 149 van de [G]rondwet. Er is een gemis aan motivering nopens de ingeroepen schending van [artikel] 14 van het [s]oortenbesluit.”

In de memorie van wederantwoord laat de verzoekende partij nog gelden dat de wieken van de windturbines een verstoring kunnen veroorzaken van vliegroutes van beschermde dieren en door aanvaringen een impact kunnen hebben op de mortaliteit, wat neerkomt op het opzettelijk doden van beschermde dieren, wat onder de toepassing valt van artikel 10, § 1, van het soortenbesluit.

Beoordeling

15. Het bestreden arrest stelt vast dat bij de aanvraag een natuurstudie werd gevoegd “die zowel voor de passende beoordeling, de verscherpte natuurtoets als de soortentoets een conclusie bevat”. Anders dan de verzoekende partij aanvoert, heeft de RvVb hiermee niet de passende beoordeling (bedoeld in artikel 36ter van het natuurdecreet), de natuurtoets (bedoeld in artikel 16 van het natuurdecreet), de verscherpte natuurtoets (bedoeld in artikel 26bis van het natuurdecreet) en de soortentoets (bedoeld in artikel 14 van het soortenbesluit) over één kam geschoren, doch slechts aangeduid dat de drie vermelde toetsen door de aanvrager in eenzelfde document werden uitgevoerd, waarbij voor elk ervan een afzonderlijke conclusie werd geformuleerd.

Uit de samenvatting in het bestreden arrest van het annulatiemiddel waarin de verzoekende partij de schending heeft aangevoerd van de artikelen 16 en 36ter van het natuurdecreet en van artikel 14 van het soortenbesluit, die door de verzoekende partij niet wordt betwist, blijkt verder niet

dat de verzoekende partij voor de RvVb heeft uiteengezet dat de bestreden vergunningsbeslissing elk van de drie vermelde toetsen op onwettige wijze zou hebben uitgevoerd. Uit die samenvatting blijkt dat de verzoekende partij zich heeft beperkt tot enerzijds een kritiek op de “passende beoordeling” die zou uitgaan van een verkeerde telling van de ganzenpopulatie en geen rekening zou houden met de aanwezigheid van vleermuizen, en anderzijds tot een kritiek op de “soortentoets” omdat geen rekening zou zijn gehouden met de aanwezigheid van vleermuizen. Het blijkt niet dat de verzoekende partij haar grief betreffende de telling van de ganzenpopulatie ook heeft betrokken op de soortentoets, zodat de kritiek van de verzoekende partij in zoverre feitelijke grondslag mist.

Het bestreden arrest beantwoordt uitvoerig de in het annulatiemiddel geformuleerde kritiek, zodat het cassatiemiddel berust op een verkeerde lezing van het arrest in zoverre hierin wordt aangevoerd dat de RvVb de drie verschillende toetsen samen zou hebben behandeld, en geen onderscheid zou hebben gemaakt tussen de “passende beoordeling” en de “soortentoets”.

16. De kritiek van de verzoekende partij met betrekking tot de schade die veroorzaakt zou kunnen worden aan beschermde dieren door de wieken van de windturbines wordt pas voor het eerst in de memorie van wederantwoord aangevoerd, en is dan ook laattijdig.

17. Het bestreden arrest overweegt:

“De verzoekende [partij gaat] foutief uit van de aanname dat uit het louter opleggen van die voorwaarde [betreffende de stilstandmodus] volgt dat er significante effecten kunnen optreden en dus ook schade aan beschermde soorten. Die redenering verdient geen bijval. [...]

De bestreden beslissing treedt het standpunt bij dat de impact op vleermuizen [...] als ‘te verwaarlozen tot hooguit beperkt negatief’ is en milderende maatregelen niet nodig zijn. Ook die motieven [ontmoet] de verzoekende [partij] niet met enige inhoudelijke kritiek.”

Met deze motieven heeft de RvVb geantwoord op de kritiek van de verzoekende partij dat het aangevraagde schadelijk is voor vleermuizen als

beschermde soort zodat de soortentoets in de zin van artikel 14 van het soortenbesluit de vergunning in de weg staat. De aangevoerde schending van artikel 149 van de Grondwet mist feitelijke grondslag.

18. In zoverre het ontvankelijk is, is het middel ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 24 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Carlo Adams